

MISSA EXEQUIAL DE MN. RAFAEL GUIXÀ I CARBÓ

Homilia pronunciada a l'església parroquial de Sant Vicenç de Prats de Lluçanès, l'11 de juliol del 2012

Rm 5,5-11// Lc 7,11-17

El nostre germà, Mn. Rafael Guixà i Carbó, després d'una llarga vida, ha estat cridat a la casa del Pare per a rebre la corona dels qui han estat fidels. I aquesta és la paraula que em brolla del cor en aquests moments, tot mirant la vida de mossèn Rafael: la fidelitat. Els noranta-vuit anys de vida i setanta-un de sacerdoci són expressió d'una vida fecunda lliurada del tot al servei del Senyor i de la seva Església. Fou en la parròquia natal de Santa Maria de Ripoll on es va iniciar en la fe i en el servei. Una vocació madurada en temps difícils de persecució i de martiri. Un sacerdoci exercit fidelment, discretament i fructuosament, en els inicis a la capella de la Colònia Santa Maria de Ripoll i després, durant trenta-nou anys, a la parròquia de Sant Pere de Santpedor. I des del 1982 ha residit a la Residència de la Mare de Déu de Lourdes, en aquesta parròquia de Prats de Lluçanès, essent servidor sacerdotal de la comunitat de germanes Josefines, dels residents i de moltes persones que cercaven el seu servei ministerial.

Un sacerdot de Crist no cerca res més que servir allà on l'obediència a l'Església li demana. La vida del bon sacerdot no és cercar els seus propis interessos, sinó cercar en tot els interessos de Jesús, que no és cap altre que el bé de les persones per les quals ell, Jesús, ha donat la vida, perquè ells tinguem vida i vida plena. Solament en el cel el sacerdot veurà del tot el bé que ha fet a les persones en la vida senzilla, amagada, discreta, quotidiana. Perquè la sembra de la paraula en la predicació i en la catequesi, en la trobada ocasional i en els moments importants; la celebració de l'Eucaristia i dels sacraments, en especial en el sacrament de la confessió; l'interès i el treball per les persones i les famílies, pel bé comú i per les necessitats concretes; tot això i molt més, amarat de la pregària humil i de la confiança en la misericòrdia de Déu, és l'obra senzilla, com una pluja suau, del sacerdot que porta, com en una gerra de terrissa, el ministeri de la gràcia de Déu, de l'amor de Déu. Sant Joan Maria Vianney, el rector d'Ars, expressava la grandesa del sacerdot i del seu ministeri dient: «El sacerdot continua l'obra de la redempció a la terra... si hom compregués bé el sacerdot sobre la terra, es moriria no pas de por, sinó d'amor... El sacerdoci és l'amor del cor de Jesús.»

Per intercessió de sant Josep, molt estimat i venerat per la família josefina, demanem al Senyor que ens faci el do de les vocacions sacerdotals, tan necessàries per a la nostra diòcesi, per a les nostres parròquies i comunitats. Que ens faci el do de molts i sants sacerdots, com ho ha estat mossèn Guixà i tants i tants sacerdots de la nostra diòcesi que ja ens han precedit a la casa del Pare.

Aquesta ha estat la vida de Mn. Rafael Guixà que ara nosaltres recordem amb agraïment, tot pregant pel seu etern descans en la pau de Déu. Però, en aquests moments de pregària per ell en la celebració de la missa exequial, no podem fer res més que celebrar el misteri de Crist, Salvador dels homes. Crist és el centre, no solament de la vida sacerdotal, sinó de tota vida cristiana. *Tant si vivim com si morim, som del Senyor* (Rm14,8), ens diu sant Pau. I si en la vida hem de confiar en la salvació de Crist, encara més, si és possible, en el moment de la mort; moment de màxima debilitat i pobresa, on solament la fe en Crist, que obre la porta a l'esperança, ens pot portar a les mans de l'Amor que no mor mai.

Sant Pau, en el fragment de la carta als Romans que hem escoltat en la primera lectura de la missa exequial, ens ha parlat de l'esperança que no defrauda, que no mor. Per a ell l'esperança no és un sentiment o una idea, sinó que el principi de l'esperança és l'amor de Déu vessat en els nostres cor per l'Esperit Sant que ens ha estat donat. L'esperança cristiana acompanya tota la vida del creient en Jesús. És la certesa de l'amor de Déu que mai no abandona els seus fills, la que dóna alè i empenya per a seguir en el camí de la fe que obra per la caritat. L'esperança és l'horitzó sempre obert, malgrat les contrarietats i les defallences. L'esperança és l'entrellum que encoratja a caminar, malgrat les dificultats i els cansaments, amb la certesa que la llum existeix. L'esperança és creure en l'Amor, amb majúscula, en la victòria de la veritat i l'amor, malgrat que moltes vegades sembli que, en les batalles de cada dia, la mentida i l'odi s'imposin.

El nostre germà mossèn Rafael ha estat testimoni en la seva vida i en el seu ministeri d'aquesta esperança en el seu cor. Perquè l'esperança és un do rebut en el nostre cor, juntament amb la fe i la caritat, però és també una responsabilitat. El cristià ha de viure l'esperança no solament en el més íntim del cor, sinó en la vida de cada dia, en les quefers quotidians. L'amor de Déu ha de ser la font de la vida i de la relació dels uns amb els altres.

L'esperança quotidiana en les coses petites de cada dia, en la certesa de l'amor de Déu, té la seva font en la gran esperança: la nostra mort serà del tot vençuda; la nostra principal enemiga, juntament amb el pecat, la mort, serà aniquilada per sempre. Quina mena d'esperança seria aquella que morís amb la mort? *L'esperança no pot defraudar*, ens ha dit sant Pau. I així és certament l'esperança cristiana: l'Amor ha vençut la mort. Crist ha vençut la mort. Ell és la nostra esperança.

A l'evangeli hem escoltat com Jesús torna altra vegada a la vida el fill de la viuda de Naín, que portaven a enterrar. En els evangelis veiem Jesús ressuscitant la filla de Jaire que acabava de morir (cf. Mc 5; Mt 9; Lc 8), el fill de la viuda de Naín que era portat al sepulcre, i Llätzer col·locat al sepulcre feia quatre dies (cf. Jn 11). Però sobretot veiem Jesús ressuscitat d'entre els morts ple de glòria i majestat. Jesús no és solament el ressuscitat, sinó que, com ell mateix diu, és la resurrecció i la vida; qui creu en ell encara que mori, viurà (cf. Jn 11,25). Aquesta és la nostra gran esperança: la fe en Jesús és la victòria sobre la mort.

En el relat de la resurrecció del fill de la viuda de Naín veiem també com és el cor de Jesús. Un cor ple de misericòrdia i de compassió envers la humanitat. El cor de Jesús és la transparència del cor del Pare, ric en misericòrdia. Déu s'ha compadit de la humanitat caiguda en el pecat i en el poder de la mort que és el fruit. I en el seu Fill estimat es posa en el camí de la humanitat, camí de dolor en la mort, i obre la porta de

l'esperança. El signe d'aquesta esperança són les paraules dites per Jesús al fill de la viuda de Naín: *Jove, aixeca't*, perquè retorni del poder de la mort a la vida. Aquesta és la nostra gran esperança: Jesús es manifestarà a la fi dels segles, ple de glòria i de majestat, i ens cridarà a tots i cada un dels homes pel nostre nom, desvetllant-nos del son de la mort en el sepulcre, per fer participar en la seva vida eterna a tots els qui, confiant en la seva misericòrdia, ens hem adormit posant l'esperança en ell i en la seva resurrecció.

La missa exequial del nostre estimat germà, Mn. Rafael Guixà, té aquesta esperança en el seu cor. Nosaltres sabem de la seva vida i de les seves obres i per això confiem en la misericòrdia de Déu que, ja que en la sang de Crist l'ha fet just, pel baptisme, ara amb els mèrits del mateix Crist el salvi de la pena, i el porti a la participació en la gran assemblea dels sants en el regne del cel.

A sant Pere, titular i patró de Santpedor, el qui té el poder de les claus del regne del cel (cf. Mt 16,19), l'encomanem perquè l'acompanyi en la seva entrada al paradís. I a santa Maria, sota les advocacions estimades d'ell, de la colònia de Santa Maria de Ripoll i de la Mare de Déu de Lurdes de Prats, li demanem que li sigui mare de misericòrdia portant-lo davant d'aquell que és el Senyor i el Salvador, el Jutge i el Redemptor, Jesús, en qui mossèn Rafael sempre esperà, a qui sempre estimà i en qui sempre cregué. Amén.